

prof. JUDr. HELENA VÁLKOVÁ, CSc.
MINISTRYNĚ SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 30. 4. 2014
Čj. MSP-754/2013-OD-SPZ/3

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obv. J. I. – stížnost pro porušení zákona

Příloha: trestní spisy Okresního soudu v Tachově sp. zn. 2 T 47/2003 (2 svazky),
Okresního soudu v Mladé Boleslavi sp. zn. 3 T 58/2010 a Krajského soudu
v Plzni sp. zn. 5 T 5/2001 (14 svazků)

Podle § 266 odst. 1 tr. ř. podávám v neprospěch obviněného J. I. nar. v D., trvale bytem K., S. čp. , okres D., t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici v P. v jiné trestní věci,

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 6. 2013 č. j. 50 To 238/2013 – 570, který rozhodoval jako odvolací soud v trestní věci projednávané u Okresního soudu v Tachově pod sp. zn. 2 T 47/2003.

Rozsudkem senátu Okresního soudu v Tachově ze dne 1. 2. 2006 č. j. 2 T 47/2003 – 410 byl obviněný J. I. uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zák. (zde i v dalším textu míněn zákon č. 140/1961 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2009).

Trestného činu se obviněný dopustil tím, že dne 6. 5. 2000 kolem 03.00 hodin v D. v pronajatém bytě v ulici K. č. p. 179 fyzicky napadl H. V., nar., a to údery pěstí do obličeje a dalších částí těla, údery skleněným popelníkem do hlavy a následně bodnutím nezjištěným nožem do levé části hrudníku a způsobil jí bodnou ránu vlevo vpředu na hrudníku se vbodem délky kolem 20 mm na spojnici přední podpažní čáry a 8. mezižebří, tržnou ránu délky kolem 20 mm na čele a další v týlní krajině, které dosahovaly až ke kosti, blíže nepopsané krevní podlitiny v obličeji, převážně vlevo a vlevo na krku, krevní podlitiny na horních končetinách,

ranku délky 10 mm na levé paži, pokousané rty a dále bylo vysloveno podezření na otřes mozku, když poškozená byla hospitalizována od 6. 5. 2000 do 12. 5. 2000 v Nemocnici D., kdy byla propuštěna do domácího léčení.

Za tento trestný čin a za trestný čin podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a) tr. zák., za který byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Plzni dne 22. 8. 2003 č. j. 5 T 5/2001 – 305 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 5. 2004 č. j. 4 To 54/2004 – 3254, byl obviněný podle § 222 odst. 1 tr. zák. za užití § 35 odst. 2 tr. zák. odsouzen k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 5. 2004 č. j. 4 To 54/2004 – 3254, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl obviněný zavázán zaplatit na náhradu škody poškozené částku 4.220 Kč a Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR částku 18.518 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla poškozená odkázána se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 6. 2006 pod č. j. 50 To 179/2006 – 450 bylo odvolání obviněného zamítnuto jako nedůvodné podle § 256 tr. ř.

Usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 11. 2006 sp. zn. 8 Tdo 1348/2006 bylo podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítnuto dovolání obviněného, neboť bylo fakticky podáno z důvodů, které zákon jako důvod dovolací nepřipouští.

Rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 5. 3. 2013 sp. zn. 7 Tz 106/2012 bylo podle § 268 odst. 2 tr. ř. vysloveno, že usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 6. 2006 č. j. 50 To 179/2006–450, byl v neprospěch obviněného porušen zákon v ustanovení § 30 odst. 2 tr. ř.; podle § 269 odst. 2 tr. ř. bylo toto rozhodnutí zrušeno, včetně všech dalších rozhodnutí na něho obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu, načež bylo podle § 270 odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Plzni přikázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 6. 2013 č. j. 50 To 238/2013 – 570, vydaným v neveřejném zasedání, bylo trestní stíhání obv. J. I. pro výše popsany skutek podle § 257 odst. 2 tr. ř., z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř., a to vzhledem k ustanovení čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013, zastaveno.

Z odůvodnění usnesení je patrné, že se tak stalo proto, že od zahájení trestního stíhání obv. I. v dané věci, jehož právní účinky nastaly dne 31. 10. 2002, uplynula ke dni 1. 1. 2013, tedy ke dni vyhlášení amnestie prezidenta republiky, doba delší než 8 let.

Podle § 257 odst. 2 tr. ř. platí, že shledá-li odvolací soud, že je tu některá z okolností uvedených v § 11 odst. 1 písm. a), b), i) tr. ř., která nastala až po vyhlášení napadeného rozsudku, rozhodne, aniž by napadený rozsudek zrušil, o zastavení trestního stíhání.

Podle § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. nelze trestní stíhání zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno, nařídí-li to prezident republiky, uživ svého práva udílet milost nebo amnestii.

V čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 (publikováno pod č. 1/2013 Sb.) prezident republiky nařídil, aby bylo zastaveno pravomocně neskončené trestní stíhání, s výjimkou trestního stíhání proti uprchlému, od jehož zahájení k 1. lednu 2013 uplynulo více než 8 let, pro trestné činy, za něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující deset let.

Z dikce posledně citovaného aboličního ustanovení tedy jednoznačně vyplývá, že lze – při splnění dalších v něm uvedených podmínek – vztáhnout pouze na případy těch trestních stíhání, jež nebyla ke dni vyhlášení amnestie, tedy ke dni 1. 1. 2013, pravomocně skončena. V trestní věci obv. J. I., vedené u Okresního soudu v Tachově pod sp. zn. 2 T 47/2003, ovšem taková situace nenastala.

Proto se domnívám, že napadeným rozhodnutím Krajského soudu v Plzni, jako soudu odvolacího, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 50 To 238/2013 – 570, byl porušen zákon v ustanoveních § 257 odst. 2 tr. ř. v souvislosti s ustanoveními § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. a čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 (publikováno pod č. 1/2013 Sb.), a to ve prospěch obviněného.

Jak vyplývá z obsahu trestního spisu, ke dni vyhlášení výše uvedené amnestie byl rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 1. 2. 2006, sp. zn. 2 T 47/2003 pravomocný, neboť odvolání obv. I. proti tomuto rozsudku bylo jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítnuto usnesením Krajského soudu v Plzni dne 8.6.2006, č. j. 50 To 179/2006–450. Dovolání obv. I. proti tomuto rozhodnutí odvolacího soudu bylo usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 11. 2006 sp. zn. 8 Tdo 1348/2006 podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítnuto; pravomocné odsuzující rozhodnutí v této věci tudíž v době rozhodné existovalo, a to až do dne 5. 3. 2013, kdy bylo již zmíněným rozsudkem Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 7 Tz 106/2012 podle § 269 odst. 2 tr. ř. zrušeno.

Ke dni 1. 1. 2013 tedy v této trestní věci proti obv. J. I. žádné pravomocně neskončené trestní stíhání vedeno nebylo.

Za této situace by bylo nadbytečné se dalšími podmínkami účasti na amnestii podle jejího čl. II (doba, jež uplynula od zahájení trestního stíhání, či trestní sazba, kterou na konkrétní skutek stanoví trestní zákoník) vůbec zabývat; je totiž zjevné, že se aboliční ustanovení čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 na daný případ nevztahovalo, takže jeho aplikací byl porušen zákon ve prospěch obv. J. I.

Z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 7. 2013 sp. zn. 5 Tdo 433/2013 lze navíc vyvodit, že dobu, po kterou se proti obviněnému trestní stíhání nevede, a to např. proto, že ve věci existuje pravomocné meritorní rozhodnutí, do běhu osmileté lhůty podle čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 započítat nelze, a to ani v případě, že by ke dni 1. 1. 2013 bylo vedeno trestní stíhání (v důsledku zrušení původního pravomocného rozhodnutí).

Konečně v přezkumném řízení nebylo možno přehlédnout ani to, že obviněný neměl v odvolacím řízení obhájce, ačkoli se jedná o případ nutné obhajoby, a to podle ust. § 36 odst. 1 písm. a) tr. řádu (obviněný byl ve výkonu trestu odnětí svobody v jiné trestní věci) a podle ust. § 36 odst. 3 tr. řádu (jednalo se o řízení o trestném činu, na který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice převyšuje 5 let), čímž došlo nepochybně k porušení zákona v neprospěch obviněného, který však s ohledem na výše uvedené v konečné bilanci neměl pro obviněného žádný škodlivý následek.

Po posouzení všech rozhodných skutečností proto **navrhují**, aby Nejvyšší soud České republiky podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 19.6.2013, č. j. 50 To 238/2013–570, byl porušen zákon v ustanovení § 257 odst. 2 tr. ř. v souvislosti s ustanoveními § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. a čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 (publikováno pod č. 1/2013 Sb.), a to ve prospěch obviněného.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [7 Tz 24/2014](#)